

Flyttet fra Oslo til Lofoten

— VI TRENGER STILLHETEN MER ENN NOENSINNE

Elin flyttet fra storbyen til fiskeværer for å finne ro, men det første som skjedde, var at støyen i hennes eget hode ble skrudd på maks.

Tak: Elin Aamodt Foto: Elin Aamodt og Tryst Mygstad

BLIKKSTILLE NÅ: Her er hun som vanligvis er rufsete. Eller bilkastille som et spill. Elin bor midt i kontrastens rike

Jeg savnet venner, familie, kollegaer, søstrene mine og byliv. Jeg savnet å sitte på kafé og høre summingen og kunne dra til mamma på søndagsmiddag. Jeg gråt.

Må man flytte til et stille sted for å få kontakt med stillheten i seg selv? Og kommer stillhet og harmoni automatisk når du bor et naturskille sted? På ingen måte. Ingen av delene vil jeg si. Alle må finne sin vei.

Min vei gikk fra storbykaos til fiskeværstillhet. De første ukene etter vi var flyttet til Skrova, var preget av en blanding av oppspilthet og letelse. Jeg var fullstendig betatt og overivrig over den storslåtte naturen og de fantastisk hvite strendene, og var så stolt og glad for å ha klart drømmen min om å flytte til et fiskevær i Lofoten.

HJELP!

Men jeg husker godt da det begynte å gå opp for meg at det virkelig VAR så stille her som det jeg først hadde trodd. Det var vår første høst, og mørketida var rett rundt hjørnet. Mørkt OG stille? Hjelp! Jeg flyttet til stillheten, jeg valgte den foran alt annet, og jeg ønsket den så mye.

Men da de første høststormene hadde rast gjennom øya og det ble det helt stille igjen, så stille som det bare blir etter en full storm, forsto jeg det. Bang! Her er det virkelig stille. Og her bor det bare de menneskene det bør, og alle holder på med sitt og øya har sin rytme.

Det er ikke bare å gå på kafé og bli en i mengden. Det er vi som er her nå. De har det på den lille butikken. Jeg husket de som har snakket om øylivet som begrensende. Og jeg husker advarelsene om mørketida. Stillheten.

LITT SKREMMELENDE

Likeneil var det dette jeg hadde søkt til. Dette jeg ønsket så sterkt. Stillheten. Naturen. Raskskapen. Nerheten.

Jeg søkte stillheten, men hvis jeg skal være ærlig, virket alt litt skremmende nå den første høsten. Men så kom også dette

Elin og familien

Elin Aamodt (44) er en tobarnsmor fra Oslo, som etter skilsmissten i 2018 fulgte drømmen sin om å flytte til et fiskevær på øya Skrova i Lofoten sammen med guttene sine, Haakon (5) og Christian (7).

Elin er jurist og har de 12 siste årene jobbet som leder av artistenes interesseorganisasjon, GramArt.

Flyttet fra storbyen
I forrige utgave fortalte Elin om da hun turte å følge drømmen om å flytte fra byen og bo nærmere naturen. Hvis du ikke har bladet, kan du lese teksten på foreldrene.

MAJESTIKK – Å fornye naturen på en god måte kan inspirerende folk, som noe godt med meg selv, Elin.

som jeg overhodet ikke forventet: behøver for at det ikke var så stille! Jeg er en utradendt person. Det er fullt tempo og jeg elsker å møte nye mennesker. I travelt jobb, alltid fullt kjørt. Nå satr jeg her. Det var tidlig om morgenen, 09-tenga gikk ut av Skrova-sundet, og jeg satr igjen på brygga og hørte bølgenes som slo mot steinene og stillheten som la seg igjen. Klukk-Klukk. Så stille. Stille. Heft stille.

STØY PÅ MAKS

Jeg søkte til fjellene, til havet, til stranden. Jeg ønsket meg stillhet, men det som skjedde, var det motsatte: Støyen inni mitt eget hode ble skrudd på maks! Hallo, hva skjedde? Hvem er jeg? Hva vil jeg? Hvor går jeg? Hva skjer?

Jeg søkte til fjellene, til havet, til stranden igjen. Jeg gikk på toppen av fjellet og stoek ut mot havet: «Hallo, er det noen her? Er det noen her som liker å grate og klemme og være so-

sial, slik som meg? Hallo, havet, hjelp meg! Hallo? Noen der? Havet ga ro, men ingen svar.

Jeg savnet venner, familie, kollegaer, søstre mine og blyv. Jeg savnet å sitte på kafé og høre samtalingen og kunne dra til mamma på søndagsmiddag. Jeg gråt. Jeg gikk på butikken etter på å kjøpe middag, og alle kunne se at jeg hadde grått, jeg var hun nye, hun som hadde flyttet hit alene med de to små barna, hun som alltid var glad, men ikke i dag. Jeg støtret meg hjem.

TILLOT STILLHET

Jeg lot alt komme som det skulle. Jeg visste det var en del av reisen min. I en verden der støyen stadig er sterkere, er det ikke rart at det føles ubehagelig å stoppe helt opp. Fjærne meg fra alt som har definert meg de siste 20 årene, fjærne meg fra alle rollene. Jeg visste på et intuitivt plan at gjennom å være i

Jeg søkte til fjellene, til havet, til stranden. Jeg ønsket meg stillhet, men det som skjedde, var det motsatte: Støyen inni mitt eget hode ble skrudd på maks!

det, pustet seg gjennom det og tillate støyen, så ville jeg gradvis romme alt. Og tillate stillheten.

Så kom det også. Roen i meg. Tii å være i stillheten over tid. Talle min egen stillhet. Elske min egen stillhet. Lytte til pusten. Jeg gikk på tur alene i dagens i strekk. Uten å prate med noen. Jeg sang. Jeg badet. Jeg snakket med fuglene. Jeg snakket med meg selv, og sakte, men sikkert ble jeg kjent med meg selv på en måte jeg ikke trodde var mulig. Min dype kjærlighet til havet og til fjellene, og den overgivelsen det er å ligge i ynggen og la seg omslutte av vind, regn, værskifter og kjemne nærvarer av en havørn mens du ser horisonten rundt deg og Loførevggen som man bare ser her fra Skrova så godt, som en vakker ramme.

Allt dette gjorde at jeg fikk en dyp kjærlighet til meg selv. I meg selv. Fra meg selv. Fra et uforklarlig, fint sted i meg kom det en ro og en kjærlighet.

SKJERPEDE SANSER

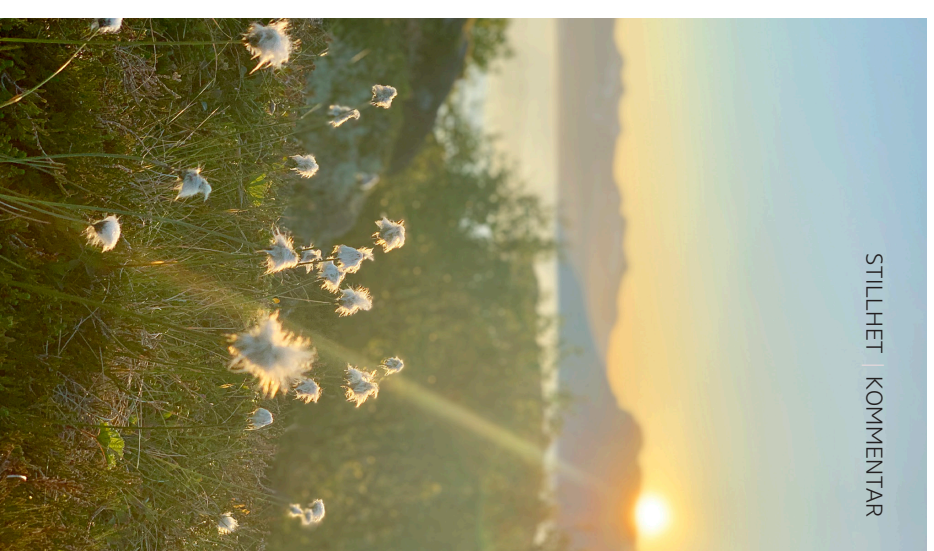
Fra tidligere å søke svra utenfor meg selv, opplever jeg det motsatte nå. Jeg har alt inni meg som jeg trenger. Og det jeg trenger, er å lukke øynene og finne fram til den delen av meg som vet dette. Nå vet jeg at jeg kan tale min egen stillhet. Og i min egen stillhet ligger også det som til enhver tid er sant for meg. Og det ligger det en stor verdi.

Nå elsker jeg stillheten og vet den gjør meg så godt. Når vi er på besøk i Oslo, blir jeg mer pårirket enn før av lydene i byen. Jeg får ikke gjort noe med dem, og lever med dem, men jeg vet at Skrova som har så lite menneskeskapert støy, for alltid har skjerpet sansene mine. Gjør meg mer lydhør. Lydhør for stillhet og lydhør for støy. Lydhør for egne hjerteslag.

VI TRENGER STILLHETEN

Jeg er nok så sikker på at man ikke må flytte til et stille sted for å finne stillheten i seg selv. Og jeg har definitivt opplevd en stor støy med å bo et natursille sted. Men stillheten her hjalp meg til å få meg tilbake til meg. Jeg er dessuten overbevist om at i stillheten bor mange gaver, og at vi trenger stillheten. Mer enn noen sinne.

Alle må finne sin vei. For meg ble veien stillhet og natur. For å finne hjem. Tii meg. •

LYSSE DAGER: Vidhuussol i Lofjoten er finest og vakkest.

SREMMEDE: Enda så mye jeg kriget etter stillheten og valgte den foran alt annet, var stillheten skremmende i sarten, sier Elin.